

HELDEN VAN HET EK 2021

De Bruyne

Matt en Tom Oldfield

Helden van het EK 2021

DE BRUYNE

Horizon

Voor Noah en Nico,
de toekomstige aanvalslinie van Southampton

Inhoud

1 – De draaischijf van Manchester City	9
2 – De jonge jaren in Drongen	15
3 – Op weg naar Gent	21
4 – Dromen van Liverpool	25
5 – De stijfkop	29
6 – Van Gent naar Genk	35
7 – Project 2000	39
8 – Geen gedoe	43
9 – Binnenkort...	49
10 – De grote doorbraak	55
11 – De toekomst van het Belgische voetbal	61
12 – De beste in België	65
13 – Opgejaagd door Chelsea	73
14 – Naar Duitsland	79
15 – De weg naar het WK 2014	85
16 – Geen kans bij Chelsea	91
17 – De Belgen in Brazilië	99
18 – Koning van de Assists	105
19 – Terug naar de Premier League	111
20 – Euro 2016	119

21 – De revolutie van Pep	125
22 – De weg naar het WK 2018	131
23 – Tijd voor trofeeën	135
24 – Het WK 2018	145
25 – City's recordseizoen	153
26 – Speler van het Jaar	159
27 – De weg naar het EK 2021	165
Palmares	169
Quiz	171

1

De draaischijf van Manchester City

Stamford Bridge, 30 september 2017

De hele voetbalwereld keek er vol opwinding naar uit, maar vooral in en rond Stamford Bridge in West-Londen gonsde het. Het stadion was uitverkocht voor de belangrijkste wedstrijd van het Premier League-seizoen tot dan: de kampioenen, Chelsea, tegen het meest sprankelende team in Engeland, Manchester City. Wie zou deze titanenstrijd winnen? Welke trainer zou aan het langste eind trekken: Antonio Conte van Chelsea of City's Pep Guardiola? En welke Belgische ster zou het felst schitteren? Eden Hazard van Chelsea of de maestro op het middenveld van City, Kevin De Bruyne?

Voor Kevin betekende de match veel meer dan de drie punten voor zijn team. Toen hij twintig was, in 2012, had

hij immers de gedurfde overstap gemaakt van zijn Belgische club Genk naar Chelsea, in de hoop er ‘de nieuwe Frank Lampard’ te worden, of zelfs ‘de nieuwe Zinédine Zidane’.

Zijn coach bij Chelsea toen, José Mourinho, had hem speelminuten beloofd, maar in de plaats daarvan moest hij het stellen met uitleenbeurten of het statuut van bankzitter. Kevin was altijd al een koppig baasje geweest, met een sterke wil. Toen hij merkte dat hij weinig kansen kreeg bij Chelsea, besloot hij zelf om het elders waar te maken. Hij ging naar Duitsland en werd er al snel ‘Koning van de Assists’ bij VFL Wolfsburg.

Nu hij terug in Engeland was, speelde hij een hoofdrol bij een nieuwe club. Hij was de beste speler in de Premier League, en Manchester City was ook het beste team. Kevin was niet rancuneus tegenover zijn oude club, maar toch had hij een punt te maken. Het was hoog tijd om eens en voor altijd af te raken van de stempel ‘flop van Chelsea’.

Vijf jaar later was Kevin een compleet andere spelmaker geworden – ouder, wijzer en vooral: beter.

‘Komaan gasten, we winnen dit!’ brulde zijn kapitein David Silva voor de aftrap.

Het zou niet eenvoudig worden op verplaatsing in Stamford Bridge, maar City stond aan de leiding en speelde met meer stijl en overtuiging dan ooit tevoren. Met Kevin als startpunt van bijna elke aanval werkte het masterplan van Pep op een briljante manier. City had Liverpool afgemaakt met 5-0, Watford met 6-0 en Crystal

Palace met 5-0. Zouden ze ook Chelsea kunnen afmaken?

Kevin liet zich zo veel mogelijk afzakken om de bal op te pikken. Zowel met links als met rechts kon hij passes uit zijn schoenen toveren. Soms kromde hij de bal over de verdediging om de supersnelle Raheem Sterling te lanceren. Soms zette hij slimme dubbelpasses op met Raheem, David of rechtsachter Kyle Walker. Soms stond hij links, soms rechts, en dan weer in het midden. Kevin was overal, altijd bereid om zijn team aan de zege te helpen.

Zijn eerste doelpass kreeg hij met een vrije trap.

Hij had er al veel gescoord tijdens zijn carrière, zelfs eens tegen Barcelona in de Champions League. Deze keer kon zijn ploeggenoot bij de Rode Duivels, Thibaut Courtois, de bal nog makkelijk stoppen.

‘Ooooooooooooo.’ De ontgoocheling van de City-fans rolde van de tribunes, zoals de lucht die ontsnapt uit een ballon. Kevin had zo veel talent dat ze geloofden dat hij elke keer zou scoren.

Volgende keer, dacht hij, en hij nam zijn positie weer in. Maar naarmate de wedstrijd vorderde, werd Kevin, en City, altijd maar beter en beter.

DOELKANS! Kevin stuurde een voorzet naar Gabriel Jesus maar een Chelsea-verdediger kon ontzetten.

DOELKANS! Kevin trapte een gevaarlijke hoekschop maar Gabriel kopte naast.

DOELKANS! Kevin schilderde de bal op het hoofd van Gabriel maar die kopte opnieuw naast het doel.

Het ongeduld bij de City fans groeide. Het team creëer-

de een berg kansen, maar zonder hun topaanvaller, Sergio Agüero... wie zou de fakkel overnemen en de winnende goal scoren?

Aangezien hij dieper op het middenveld speelde, had Kevin nog niet gescoord dat seizoen.

Pep wilde dat hij de dirigent was op het middenveld, die zijn wonderlijke *vista* zou gebruiken om met zijn voorzetten anderen aan goals te helpen. Maar wat als zij niet konden scoren?

Kevin beschikte over een prachtig afstandsschot, bijzonder krachtig en rot van effect. Net zoals zijn grote voorbeeld Zinédine Zidane was hij een complete middenvelder, en hij was vastberaden zijn status als spelbepaler te bewijzen. Een overwinning tegen Chelsea zou hen aan de leiding van het klassement houden, boven hun rivalen en stadsgenoten Manchester United. Meer dan ooit had zijn team hem nodig.

‘Aanvallen!’ riep Pep vanaf de zijlijn. ‘Aanvallen!’

In de volgende fase stuurde Kevin de bal snel naar Gabriel en liep door voor de een-twee. Hij kreeg de bal terug en sneed door het Chelsea-middenveld. Hij was bijna bij het strafschoopgebied en had ruimte om uit te halen...

‘Schiet!’ brulden de City fans. ‘Schiet dan!’

De bal lag aan zijn linkervoet, maar eigenlijk had Kevin geen mindere voet. Met allebei kon hij toveren. Hij pompte zich vol zelfvertrouwen, legde aan en raakte de bal op de volle slof. *Abracadabra!* De bal zweefde door de lucht, over de gestrekte armen van Courtois.

Goooooooooallllll!!!!!!

‘DE BRUYNE!’ gilte de commentator op tv. ‘O, wat een formidabele treffer!’

En wat een belangrijke goal! Toen de bal het net raakte, werden de City-fans gek van vreugde. Kevin liep ernaartoe, schudde zijn wijsvinger en brulde als een leeuw. Helemaal in de wolken van trots en geluk. Hij wilde de Premier League-titel zo graag winnen.

Aan de zijlijn stak Pep zijn gebalde vuist in de lucht. De Braziliaanse invaller Danilo kon zich niet inhouden en stormde het veld op om zijn borst tegen die van zijn grote held te knallen. Al snel werd Kevin bedolven onder zijn ploegmaats.

‘Komaan!’ riep hij naar de supporters en zij antwoordden met hun bekende lied:

Ooooooooo! Kevin De Bruyne!

Ooooooooo! Kevin De Bruyne!

Het was een fantastisch moment voor de draaischijf van Manchester City, eentje dat hij nooit zou vergeten. Kevin had de beslissende treffer gemaakt voor zijn team, en dan nog tegen Chelsea!

Beter zou het niet meer worden. Bij zijn terugkeer op Stamford Bridge had de Belg aan iedereen getoond dat hij nu een echte superster was.

‘Kev, jij bent de beste!’ zei zijn trainer Pep Guardiola na de match met een gigantische grijns op zijn gezicht.

Mourinho geloofde misschien niet in hem bij Chelsea, maar Guardiola des te meer bij Manchester City. En het

belangrijkste van allemaal: Kevin geloofde in zichzelf. Hij had altijd geweten dat hij het talent, de drive en het doorzettingsvermogen had om de top te bereiken, zelfs al in zijn jonge jaren in Drongen.

2

De jonge jaren in Drongen

Bij de De Bruynes hield iedereen van voetbal. Anna, Kevins moeder, had het prachtige spelletje al ontdekt toen ze een jong meisje was en opgroeide bij haar familie in Londen. Haar man Herwig deelde haar passie. Hij had jarenlang gespeeld in de lagere afdelingen van het Belgische voetbal. Zodra hun zoon Kevin oud genoeg was om te stappen, konden ze niet wachten om hem te laten kennismaken met hun favoriete sport.

Wanneer ze een kleine bal voor zijn voeten legden, had hij al snel door wat hij ermee moest doen.

TRAPPEN!

Zijn kleine been schoot vooruit en de bal rolde traag over het tapijt in de woonkamer.

‘Ja, goed zo!’ Zijn ouders klaptten juichend in hun handen.

Kevin deed hen na en klapte ook in zijn handen. Dit was plezant! En hij trapte opnieuw.

TRAP! Deze keer rolde de bal al sneller, door het deurgat naar de hal.

‘Wow, je bent een natuurtalent!’

Kevin kreeg al snel de smaak te pakken. Als zijn mama de bal terugbracht, stak hij zijn handen al naar haar uit. Het was *zijn* bal en hij wilde nog eens!

TRAP! Deze keer kwam de bal van de grond en raakte een tafellamp.

‘Hoe heb je dat gedaan?’ vroeg Anna verbouwereerd, maar Kevin klapte gewoon terug in zijn handen en grinnikte.

‘Gelukkig is het een zachte bal!’ lachte Herwig.

De De Bruynes hadden een nieuwe voetballer in de familie.

Toen Kevin opgroeide, werd zijn interesse alleen maar groter.

Zodra er op televisie een voetbalmatch was, kon hij zijn ogen niet van de actie afhouden.

‘Niet zo dicht bij het scherm, jongen’, waarschuwde zijn vader, maar hij verroerde geen vin.

‘Kevin... *KEVIN!*’

Wanneer Kevin naar voetbal keek, leek het alsof hij betoverd was. Hij ging zo op in het spelletje dat niets of niemand hem nog kon deren.

‘Sorry!’ verontschuldigde hij zich dan, als hij weer ontwaakte uit zijn droom. Maar zelfs als hij iets verder van

het toestel ging zitten, bleven zijn ogen gefixeerd op het scherm.

Kevin hield van voetbal kijken, maar nog meer van voetbal spelen. Vanaf het moment dat zijn trap te hard en te gevaarlijk werd in de woonkamer, verplaatste zijn spel zich van de woonkamer naar de tuin. En zodra hij zes jaar werd, sloten zijn ouders hem aan bij de lokale club, in het noordwesten van België: KVV Drongen.

Kevin keek er geweldig naar uit om zich te meten met de andere jongens uit de buurt. Hij wist wel dat voetbal zijn favoriete spelletje was, maar was hij er goed in? En zo ja, hoe goed? Er was maar één manier om daarachter te komen.

Eerste oefening: passeren. Kevin duwde de bal netjes met de binnenkant van zijn voet naar zijn maat.

‘Sterk werk!’ prees de coach.

Volgende oefening: dribbelen. Kevin slingerde zich tussen de kegels door, terwijl hij de bal mooi dicht bij zijn voet controleerde. Andere jongens vertraagden om te voorkomen dat ze de kegels omverstootten, maar Kevin niet. Hij vloog vooruit! Hij had dit al zoveel geoefend met zijn vader in de tuin.

‘Sterk werk!’ prees de coach.

Volgende oefening: schieten. Terwijl Kevin op zijn beurt wachtte, bekeek hij de andere jongens voor hem. Ze controleerden allemaal eerst de bal van de trainer voor het schieten.

‘Nee, ik neem hem in één keer’, besliste Kevin.

Hij voelde zich vastberaden en wilde er absoluut boven-uit steken. *Bang! GOAL!*

‘Sterk werk!’ prees de coach.

En uiteindelijk was het tijd voor de grote finale: een wedstrijdje.

Kevin was dan wel de nieuwkomer in de ploeg, maar zodra de wedstrijd van start ging, kwam zijn competitieve geest bovendrijven.

‘Ik sta vrij, pass!’ riep hij steeds weer tot hij eindelijk de bal kreeg.

‘Loop diep!’ schreeuwde hij naar zijn aanvallers.

‘Niet zomaar wegtrappen!’ gilde hij naar zijn verdedigers.

Kevin wilde al meteen het beste halen uit zijn ploegmaats. In het begin vonden zij dat maar niets.

Wie denkt die kleine wel dat hij is om ons zo heel de tijd te commanderen, dachten ze.

Maar uiteindelijk durfden ze dat niet hardop te zeggen, want het was Kevin die ervoor zorgde dat ze wonnen. Hij liep van goal naar goal, met zijn zweterige blonde kopje dat op en neer wipte. Hij bereidde de goals voor en scoorde zelf ook.

‘Sterk werk!’ prees de coach.

Dankzij zijn uitzonderlijke voetbaltalent maakte Kevin al snel veel vrienden. Vanaf dan waren het niet meer alleen hij en zijn ouders die wat balletjes traptten in de tuin; het waren nu hij en alle andere U7’s, de zesjarigen, van KVV Drongen!

‘Alsjeblieft, wees wat voorzichtig voor mijn bloemen’, vroeg de buurman beleefd, maar de jongens luisterden niet.

‘Kevin... O, in hemelsnaam... *KEVIN!*’

Hij was weer helemaal betoverd en zodanig opgeslorpt door het spelletje dat hij doof en blind bleef voor wat er rond hem gebeurde.

‘Sorry!’ verontschuldigde hij zich, toen hij weer met beide voetjes op de grond stond. Maar het was te laat natuurlijk. De schade was al berokkend. Het bloemenperk van de buurman was helemaal verwoest.

Als straf moesten de jongens met een plastic bal spelen.

Die was veel veiliger voor de bloemen en planten, maar veel minder tof om mee te voetballen dan een leren. Als er wind stond, vloog hij weg of maakte rare capriolen in de lucht. Als ze ertegen traptten, was het onmogelijk te voorspellen waar hij zou belanden.

Uiteindelijk kwamen Kevin en zijn buurman tot een briljante tussenoplossing.

‘Je mag opnieuw met een leren bal in de tuin spelen,’ zei de buurman, ‘maar je mag alleen nog met je mindere voet trappen.’

‘Afgesproken!’

Voor Kevin was zijn linker de mindere voet. In het begin voelde het vreemd aan om niet met zijn rechter te spelen, maar hij raakte het al snel gewend. Toen was Kevin al bezig zich voor te bereiden op een professionele carrière.